

„Obsidián je úžasný! Túto knihu zhltnete na posedenie, bezhlavo sa zamilujete do Daemona a nebudete sa vedieť dočkať druhej časti!“

Deborah Cookeová, autorka bestselleru Dragonfire a Dragon Diaries

PRVÁ KNIHA SÉRIE LUX

OBSIDIÁN

NIE SÚ AKO MY...

#1 AUTORKA BESTSELLEROV

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

OBSIDIÁN

PRVÁ KNIHA
SÉRIE LUX

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: Obsidian. A LUX NOVEL. Book One. (Entangled Publishing, LLC, 2012) preložila Zuzana Filadelfi a Terézia Michalková

Zodpovedná redaktorka Jela Krajčovič

Translation © 2018 by Terézia Michalková

Copyright © 2011 by Jennifer L. Armentrout. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

Slovak edition © 2019 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-39-5

Mená, charaktery, miesta a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, lokalitami a osobami či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Pre informáciu vzhľadom na vedľajšie práva kontaktujte vydavateľa.

Autorka potvrdzuje tieto copyrighty a ochranné známky nasledujúcich slov spomenutých v tomto románovom diele: TLC, Foodland, Dress Barn, ET, Star Wars, Wrong Turn, Syfy, Mini Hershey, Kit Kats, Starbusts, Nerds, Smarties, Snickers, Skittles, Scary Movie, Scream, Halloween, Tater Tots.

Mojej rodine a priateľom.
Milujem vás tak, ako milujem koláčiky.

KAPITOLA 1

Hľadala som na kopu škatúl vo svojej novej izbe a modlila sa, aby už spojzdnili internet. Odkedy sme sa presťahovali, ešte som nebola na svojom blogu knižných recenzií a mala som pocit, akoby som prišla o kus seba. Mama tvrdila, že ten blog je to jediné, čo ma zaujíma. Nie tak celkom, ale je pre mňa dôležitý. Nevie si vôbec predstaviť, čo pre mňa knihy znamenajú.

Povzdychla som si. Už sme tu dva dni a stále je čo vybaľovať. Nepáči sa mi predstava, že by sa všade naokolo mali povalovať škatule. Dokonca mi je to odpornejšie, ako samotná predstava, že sme sa presťahovali.

Ale aspoň už nevyskakujem z kože pri každom nepatrnom zavrzganí. Dom v Západnej „Bohom milovanej“ Virgínii, náš nový domov, je ako vystrihnutý z hororového filmu. Dokonca má aj vežičku – poondiátu vežičku. Na čo nám, preboha, bude?

Ketterman nie je mesto v pravom zmysle slova. Znamená to, že nemá vlastnú samosprávu. Najbližšie mesto je Petersburg, ktoré má aspoň zopár semaforov, a v okolí je ešte niekoľko priláhlých miest, v ktorých nie je ani len Starbucks. Veď nám

sem nedoručia ani poštu! Budeme po ňu musieť chodiť do Petersburgu.

Hotové barbarstvo.

Zasiahlo ma to ako kopanec do tváre. Florida je už minulosť. Spomienky na ňu zmazali kilometre strávené s mamou v aute, naháňajúc sa za novými začiatkami. Nešlo o to, že by mi chýbal Gainesville, pekné počasie, moja stará škola či náš byt. Musela som sa oprieť o stenu a dlaňou si utrieť čelo.

Chýbal mi ocko.

A ocko patrilo na Floridu. Tam sa narodil, tam stretol moju mamu a tam bolo všetko dokonalé... až kým sa všetko nepokazilo. Oči ma štípali, no zakázala som si plakať. Plač minulosť nezmení a ocko by nebol rád, keby som za ním ešte aj po troch rokoch plakala.

Ale chýbala mi aj mama. Mama predtým, ako umrel ocko. Tá, ktorá sa schúlila pri mne na gauči a čítala si brakové ženské romány. Zdalo sa, akoby odvtedy ubehla celá večnosť. A všetko sa to odohralo na druhom konci tejto krajiny.

Odkedy ocko umrel, mama pracuje čoraz viac. Predtým zvykla byť radšej doma, no odkedy sa to stalo, snažila sa o pravý opak. Nakoniec to vzdala a rozhodla sa, že musíme odísť čo najďalej a najlepšie natrvalo. Odkedy sme prišli, pracuje stále ako drak, no aspoň sa zdá, že by aj so mnou rada trávila viac času.

Rozhodla som sa ignorovať hlas vnútra a vykašľať sa na tie blbé škatule a v tom mi nos poštekli zľavou vôňa. Mama varí. To neveští nič dobré.

Zbehla som dolu schodmi.

Stála pri sporáku v staromódnej bodkovanej uniforme a napriek tomu vyzerala dobre. Má totiž nádherné rovné blond vlasy a žiarivé orieškovohnedé oči. Dokonca i keď mala na sebe zdravotnícku blúzu, vyzerala lepšie ako ja s mojimi sivými očami a vlasmi neurčitej farby.

A neviem prečo, ale vyzerala som... bacuľatejšie ako ona. Oblé boky, plné pery a obrovské oči, ktoré sa mame síce páčili, ale podľa mňa skôr vyzerám ako nejaká strašidelná bábika.

Otočila sa, zamávala na mňa drevenou vareškou a na sporák jej vyšplechla praženica. „Dobré ránko, zlatičko!“

Hľadela som na ten svinčík a uvažovala, ako prebrať žezlo bez toho, aby som zranila jej city. Snažila sa robiť „maminkovské“ veci. Už to bol úspech. Pokrok.

„Prišla si skoro.“

„Mala som takmer dvojitú zmenu od včera večera až dodnes. Mala by som pracovať od stredy do soboty od jedenástej do deviatej. Takže mám tri dni voľna. Uvažovala som, či si nepohľadám čiastočný úväzok na niektorej z kliník tu v okolí alebo možno až vo Winchestri.“ Naložila praženicu na dva taniere a jeden s mierne prihorenými raňajkami posunula predो mňa.

Mňam. Tak sa mi zdá, že som premeškala svoj čas zasiahnuť, preto som radšej podišla k linke a začala sa prehrabávať v škatuli s nápisom „Príbor a ostatné“.

„Vieš, že sa nerada len tak pofľakujem, takže sa tam pôjdem v najbližších dňoch opýtať.“

Hej, vedela som to.

Väčšina rodičov by si dvakrát rozmyslela, či nechá tínedžerku doma samu, no to nie je náš prípad. Verila mi, lebo som jej nikdy nedala dôvod, aby mi neverila. Niežeby som sa nesnažila! No dobre, možno nie tak úplne.

Som tak trochu nudná.

V starej partii kamarátov na Floride som nebola za neviniatko, no nikdy som nechodila poza školu, mala som samé jednotky a poväčšine som bola poslušné dieťa. Nebála by som sa urobiť niečo nezodpovedné či bláznivé, len som nechcela mame pridávať starosti. Najmä nie po tom, ako...

Vytiahla som dva poháre a naliala som do nich pomarančový džús, ktorý mama musela kúpiť cestou domov. „Chceš, aby som dnes skočila na nákup? Už nič nemáme.“

Prikývla a prehovorila s ústami plnými praženice. „Ty myslíš na všetko. Nákup by sa zišiel.“ Vzala zo stola peňaženku a vytiahla peniaze: „Toto by malo stačiť.“

Strčila som peniaze do vrecka na rifliah a ani som sa nepozrela, koľko to vlastne je. Aj tak mi dávala vždy viac, ako bolo treba. „Dík,“ zamumlala som.

Naklonila sa ku mne a oči jej zasvietili. „Dnes ráno som zbadala niečo naozaj zaujímavé.“

Ani srnky netušia, čo má za lubom. Usmiala som sa. „A čo také?“ „Všimla si si, že vedľa bývajú dve decká približne v tvojom veku?“

Ozvalo sa vo mne poslušné dieťa, a preto som sa rozhodla predstierať záujem. „Vážne?“

„Ty si ešte nebola vonku, však?“ usmiala sa. „Prisahala by som, že o tomto čase sa už budeš vraciať v tom otrasnom kvetinovom záhone!“

„Mám to v pláne, ale škatule sa samy od seba nevybalia.“ Káravo som sa na ňu pozrela. Mamu som ľúbila z celého srdca, no keby som to nechala na ňu, škatule by tam ležali asi navždy. „To je jedno, späť k deckám.“

„Takže: jedno dievča, predpokladám, že tvoja rovesníčka, a ešte chalan.“ Uškrnula sa. „Je to sexi fešák.“

Takmer mi zabehlo. Počuť svoju mamu, ako rozpráva o chalanoch v mojom veku, je fakt nechutné.

„Sexi? Mami, to hádam nemyslíš vážne!“

Mama prešla od linky k stolu, vzala tanier a zamierila k drezu. „Srdiečko, možno som stará, no oči mi ešte slúžia. A keď som ho videla, tak slúžili ostošest.“

Cítila som sa trápne. Nechutné „Čo si nebudaj začala loviť mladých zajačikov? Máš nejakú krízu stredného veku, o ktorej by som mala vedieť?“

Umývala tanier a mrkla na mňa ponad plece. „Katy, dúfam, že sa aspoň pokúsiš s nimi zoznámiť. No nebolo by to fajn, keby si si našla priateľov prv, než sa začne škola?“ Na chvíľu prestala hovoriť, lebo zívla. „Mohli by ti to tu poukazovať, nie?“

Odmietala som myslieť na prvý deň v škole, na to, že budem nováčik a podobne. Vyhodila som nedojedené raňajky do koša. „Hej, bolo by to fajn. Ale nechce sa mi ísť búchať im na dvere a žobrať o ich priateľstvo.“

„Žiadne žobranie, prosím ťa. Ak by si si obliekla jedny z tých krásnych letných šiat, ktoré si nosila na Floride, namiesto tohto tu,“ potiahla ma za tričko, „bolo by to flirtovanie.“

Pozrela som dolu. Na tričku mám nápis *Môj Blog je lepší Ako Tvoj vlog*. Ved' na ňom nie je nič zlé. „A čo keby som sa tam zjavila zrovna v spodnej bielizni?“

Zamyslene sa poklepala po brade. „To by zaručene zanechalo obrovský dojem.“

„Mami!“ zasmiala som sa. „Mala by si na mňa skôr zvýšiť hlas a vytmaviť mi to!“

„Zlatko, toho, že spravíš nejakú hlúposť, sa naozaj nebojím. Ale teraz vážne, aspoň sa posnaž.“

Nebola som si vôbec istá, ako sa mám 'posnažiť'. Opäť zívla. „No, zlatko, idem si trochu zdriemnuť.“

„OK, prinesiem z obchodu kopec dobrôt.“ A možno kúpim aj kôru na záhon a kvety. Ten záhon je príšerný.

„Katy?“ Mama zastala vo dverách a zvrátila tvár.

„Áno?“

Na tvári sa jej mihol tieň a oči pôsobili temnejšie. „Viem, že celé toto sťahovanie pre teba nie je ľahké, zvlášť, keď máš pred sebou posledný ročník na strednej, ale ver, že je to pre nás obe najlepšie. Zostať na Floride, v našom byte, bez neho... Je čas, aby sme opäť začali žiť. Ocko by si to tiež želel.“

Tá hrča v mojom hrdle, o ktorej som si myslela, že zostala na Floride, sa znovu zjavila. „Viem, mami, som v pohode.“

„Ozaj?“ Začala päste. Slnéčné svetlo, zakrádajúce sa spoza okna, sa odrazilo od zlatej obrúčky.

Rýchlo som prikývla, aby som ju uistila, že hovorím pravdu. „Je mi fajn. A stavím sa u susedov. Možno mi prezradia, kde je tu obchod. Veď vieš, nejako sa posnažím.“

„Skvelé! Ak by si niečo potrebovala, zavolaj. Dobre?“ Mama si opäť zívla a oči jej zvlhli. „Lúbim ťa, zlatko.“

Otvorila som ústa, aby som jej povedala, že aj ja ju ľúbim, ale kým to zo mňa vypadlo, zmizla na schodoch.

Prinajmenšom sa snažila zmeniť. Na oplátku sa ja budem snažiť sem zapadnúť. Nebudem sa celý deň zašívvať v izbe za notebookom, ako sa mama obávala. Ale aj tak, nadviazať rozhovor s deckami, ktoré som nikdy predtým nestretla, nebola moja šálka kávy. Radšej by som si čítala a potom si prezerala komentáre na blogu.

Zahryzla som si do pery. V hlave mi zaznela najobľúbenejšia veta, ktorou ma zvykol ocko povzbudiť: „No tak, mačiatko, do toho, nepostávaj obďaleč, ži!“ Vystrela som sa. Ocko by nikdy nedovolil, aby mu život pretiekol pomedzi prsty...

Opýtať sa na najbližší obchod? Veď to bola nevinná zámienka na predstavenie sa. Ak má mama pravdu a sú v mojom veku, možno to nakoniec vypáli celkom dobre. Je to síce blbosť, no spravím to. Než by som zbabelo cúvla, radšej som prebehla cez trávnik a križom cez príjazdovú cestu.

Vyhupla som sa na širokú verandu, otvorila sieťkové dvere a zaklopala. Potom som cúvla a narovнала si tričko. *Som v pohode. Dám to.* Spýtať sa na cestu, na tom nie je predsa nič zlé.

Z opačnej strany dverí som začula kroky, zrazu sa otvorili a naskytl sa mi pohľad na veľmi široký, opálený, svalnatý hrudník. Nahý hrudník. Pohľad mi padol nižšie a akosi som... prestala dýchať. Rifle mu ledabolo viseli na bedrách, odhaľovali tenký prúžok tmavých chĺpkov, ktoré mu vykúkali spod pupku a strácali sa pod opaskom.

Brucho mal vyrysované. Dokonalé. Mala som chuť sa ho do-
tknúť. Takéto brucho by som na sedemnášťročnom chalanovi
nečakala, teda aspoň som predpokladala, že má toľko. No ne-
budem sa sťažovať. Mlčky som naňho zízala.

Zrak som konečne zdvihla smerom nahor a všimla som si
husté čierne mihalnice, ktoré ovievali výrazné líčne kosti
a ukryvali farbu očí, ktorými na mňa hľadel. Za každú cenu
som musela vedieť, akej farby má oči.

„Môžem ti nejako pomôcť?“ Plné pery volajúce po bozkoch
sa mrzuto vykručili.

Hlas mal hlboký a prísny. Taký, ktorý boli ľudia zvyknutí
počúvať na slovo. Pohyb mihalníc smerom nahor odhalil nád-
herné zelené oči, ktoré boli ako z iného sveta. Mali prenikavú
smaragdovozelenú farbu, ktorá vyzdvihovala farbu jeho opále-
nej pokožky.

„Haló!“ znovu sa mi prihovril a plecom sa oprel o zárubňu.
„Si nemá alebo čo?“

Zhlboka som sa nadýchla a ustúpila dozadu. Tvár mi obliala
červeň.

Chalan zdvihol ruku a odhrnul si z čela zvlnený pramie-
nok vlasov. Pozrel sa za mňa a potom zas na mňa. „Tak asi
nič...“

Zbierala som odvalu na to, aby som konečne otvorila ústa,
no najradšej by som sa zahrabala pod čiernu zem. „Ja... ja len
som sa chcela opýtať, kde nájdem najbližší obchod s potravi-
nami. Volám sa Katy. Pristáhovala som sa vedľa.“ Mávla som
smerom k nášmu domu a bľabotala ako idiot. „Asi pred dvoma
dňami...“

„Viem.“

Ooookej. „No, myslela som, že by mi niekto poradil najkrat-
šiu cestu k obchodu s potravinami a aj obchod, v ktorom pre-
dávajú kvety.“

„Kvety?“

Z nejakého dôvodu to neznelo ako otázka, no aj tak som mu rýchlo odvetila. „No vieš, pred domom máme kvetinový záhon...“

Nepovedal ani pol slova, len pohľadovo zdvihol obočie. „Aha!“

Pocit trápnosti sa vytrácal a nahradil ho vzrastajúci hnev. „Chápeš, nie? Chcem ísť kúpiť kvety...“

„Do záhonu. To mi došlo.“ Bokom sa oprel o dvere a prekrižil si ruky. V zelených očiach mu niečo zaiskrilo. Nebol to hnev, skôr niečo iné.

Zhlboka som sa nadýchla. Ak mi tento pako ešte raz skočí do reči... Môj hlas zrazu znel ako hlas mojej mamy, keď som bola malá a hrala sa s ostrými predmetmi. „Len by som rada išla do obchodu, kde môžem nakúpiť potraviny aj kvety.“

„Ale je ti jasné, že toto je zapadákov, nie?“ Teraz už mal obidve obočia zdvihnuté až k vlasom, akoby sa ma pýtal, ako môžem byť taká blbá, a vtedy mi došlo, čo za záblesk som zazrela v očiach. Vysmieval sa mi s poriadnou dávkou povýšenectva.

Chvíľu som zostala stáť ako obarená. Prisahám, že to bol najsexi chalan, akého som v živote stretla, ale bol aj totálny pako. A to bol fakt. „Len som od teba potrebovala, aby si mi povedal, kadiaľ sa tam dostanem. Očividne som prišla nevhod.“

Nadvihol jeden kútik. „Nikdy nie je vhodný čas, aby si mi klopala na dvere, maličká.“

„Maličká?“ zopakovala som a vypleštila oči.

Na tvári sa mu opäť objavil lišiacky úsmev. Začínala som toho chalana neznášať.

„Aká som ti ja maličká? Mám sedemnášť.“

„Ó, vážne?“ zažmurkal. „Vyzeráš tak na dvanásť. Nie. Možno na trinásť, moja ségra má bábiku, ktorú mi dosť pripomínaš. S veľkými neprítomnými očami.“

Pripomínam mu *bábiku*? *S neprítomnými očami*? Teplo hnevu ma pánilo v hrudníku a šírilo sa až do hrdla. „Aha, tak prepáč, že som ťa obťažovala. Už nikdy na tvoje dvere nezaklo-

pem. Nemaj boja.“ Otočila som sa ešte predtým, než sa podám túžbe jednu mu vraziť. Alebo sa rozrevať.

„Hej!“ zakričal.

Síce som zastavila na poslednom schode, no odmietla som sa otočiť a dopriať mu to potešenie vidieť ma nahnevanú. „Čo je?“

„Musíš sa dostať na cestu číslo 2 a zabočiť na dvestodvadsiatku smerom na sever, nie na juh. Zavedie ťa do Petersburgu.“ Vydal zo seba podráždený povzdych, akoby mi robil obrovskú službu. „Supermarket je priamo v meste. Nemôžeš ho minúť. Teda, *ty* by si možno i mohla. Zdá sa mi, že vedľa je železiarstvo. Tam by mohli mať aj tie vecičky, čo sa pchajú do zeme.“

„Dík,“ zašomrala som a jedným dychom dodala, „dement.“

Hlasno sa rozosmial. „No, tak sa veru dáma nespráva, mačička.“

Prudko som sa otočila. „Neopováž sa ma tak už nikdy nazvať!“ vyštekla som.

„Je to lepšie, ako nazvať niekoho dementom, nie?“ Privrel dvere. „Ďakujem za podnetnú návštevu. Ešte dlho zostane v mojom srdci.“

Okej. Tak to by už stačilo. „Vieš čo? Vlastne máš pravdu. Ne-skutočne som sa zmýlila, keď som ti povedala dement. Pretože dement je pre teba príliš pekné meno,“ sladko som sa usmiala.

„Ty si obyčajný hajzel.“

„Hajzel?“ zopakoval. „To je milé.“ Ukázala som mu prostredník.

Opäť sa rozosmial a predklonil sa. Záplava vlasov mu spadla do tváre, takmer úplne zakryla jeho prenikavý zelený pohľad. „Tomu hovorím civilizované správanie, mačiatko. Nepochybne pre mňa máš celú plejádu zaujímavých mien a gest, no nemám záujem.“

Mala som toho na srdci ešte veľa, ale zobierala som všetku svoju dôstojnosť, otočila sa a vybrala späť k nášmu domu;

nechcela som mu dopriať to potešenie, aby videl, že som totálne vytočená. Vždy som sa snažila konfliktom vyhnúť, no tento chalan ma privádzal do šialenstva ako nikto predtým. Keď som došla k autu, trhla som kľučkou.

„Dovidenia, mačiatko!“ zakričal za mnou a so smiechom zabuchol vchodové dvere. Oči ma pálili od slz hnevu a poníženia. Vrazila som kľúčiky do zapalovania a zaradila spiatocku. „Vraj snaž sa.“ Človek sa snaží a takto to dopadne.

KAPITOLA 2

Celú cestu do Petersburgu som sa snažila upokojiť. Ešte stále som cítila, ako sa vo mne miesi hnev a poníženie. Čo mal, dofrasa, za problém? Myslela som, že ľudia v malých mestách sú priateľskí, a nie, že sa správajú ako tupci.

Hlavnú ulicu som našla bez problémov. Bola to typická hlavná ulica. Nachádzala sa tam Grantova verejná knižnica, čo mi pripomenulo, že si musím vybaviť čitateľský preukaz. Obchodov s potravinami tam nebolo veľa. Supermarket Foodland bol podľa všetkého FOO LAND, lebo písmeno D v názve týčiacom sa nad supermarketom chýbalo, no obchod bol presne tam, kde mi ten debil povedal.

Výklady boli polepené plagátmi s fotkami nezvestného dievčaťa v mojom veku, ktoré malo dlhé tmavé vlasy a smejúce sa oči. Podľa informácií pod fotkou ju naposledy videli pred rokom. Ponúkali aj odmenu, ale pochybovala som, že si niekto bude odmenu nárokovať, keďže je nezvestná tak dlho. Zarmútená tou myšlienkou som vošla dovnútra.

Nakupovala som rýchlo, nerada som strácala čas prechádzaním sa uličkami. Hádzala som potraviny do vozíka a zistila, že toho potrebujeme viac, než som si najprv myslela, lebo doma sme mali len to najnutnejšie. Čoskoro som mala košík plný až po okraj.

„Katy?“

Pohrúžená do svojich myšlienok som pri zvuku ženského hlasu nadskočila a vajíčka mi spadli na podlahu. „Sakra!“

„Joj! Prepáč. Vylakala som ťa. To sa mi stáva.“ Opálené ruky vystrelili, zdvihli kartón s vajíčkami a položili ho naspäť do regálu. Vzala ďalší a podávala mi ho. „Tieto nebudú rozbité.“

Zdvihla som zrak od vajcovej pohromy, z ktorej pomaly vytekali svetlé žĺtky na zem, a stála som tam ako omráčená. Môj prvý dojem z toho dievčaťa bol, že bola príliš krásna na to, aby len tak stála v obchode s potravinami a držala v ruke kartón vajec.

Stála tam ako slnečnica v pšeničnom poli.

V porovnaní s ňou bol každý len šedou myškou. Tmavé vlasy mala vlnité a dlhšie ako ja, až po pás. Bola vysoká, štíhla a jej takmer dokonalé proporcie niesli v sebe akúsi nevinnosť. Niekoľko mi pripomínala, najmä tie očarujúco zelené oči. Začala som zuby. Tomu hovorím náhoda.

Usmiala sa. „Som Daemonova sestra. Volám sa Dee.“ Položila nový kartón vajec do košíka. „Vajíčka!“ Usmiala sa.

„Daemon?“

Dee ukázala na žiarivú ružovú tašku v prednej časti košíka. Na vrchu ležal telefón. „Hovorila si s ním asi pred tridsiatimi minútami. Zastavila si sa... aby si sa opýtala, ako sa dostať do obchodu?“

Takže ten debil má aj meno. Daemon – aké výstižné. A jasné, že jeho sestra bude rovnako atraktívna ako on. Prečo by aj nie? Vitajte v Západnej Virgínii, v kraji stratených manekýnov. Začala som pochybovať, že sem zapadnem. „Prepáč, ale nečakala som, že ma niekto osloví menom,“ stíchla som. „Volal ti?“

„Hej.“ Obratne potiahla svoj vozík z cesty dieťaťu, ktoré splašene bežalo úzkou uličkou. „Videla som, že ste sa nastáhovali, a chcela som sa zastaviť. Keď mi povedal, že si išla sem, tak som sem rýchlo utekala, veľmi som ťa chcela spoznať. Povedal mi, ako vyzeráš.“

Vedela som si *ten* opis dokonale predstaviť.

Keď na mňa hľadela svojimi prenikavými zelenými očami, zračila sa v nich zvedavosť. „Nevyzeráš síce ani zďaleka tak, ako ťa opísal, ale aj tak som ťa hneď spoznala. Človek by sa musel veľmi snažiť, aby nepoznal tváre všetkých, čo tu bývajú.“

Pozorovala som malé bacuľaté chlapča, ako sa šplhá po regáli s chlebom. „Myslím, že tvojmu bratovi sa veľmi nepozdávam.“

Pokrčila čelo. „Prosím?“

„Tvoj brat – nemyslím, že si ma obľúbil.“ Otočila som sa ku košíku a prstami prešla po balíčku mäsa. „Nebol ktovieako... ochotný.“

„Ale nie,“ zasmiala sa. Prísne som na ňu pozrela.

„Prepáč, môj brat je dosť náladový.“

Ale nevrav. „Som si viac než istá, že nešlo len o náladu.“ Potriasla hlavou. „Nemal dobrý deň. V tomto je horší ako niektoré baby, ver mi. To však neznamená, že ťa neznáša. Sme dvojčky. Dokonca aj ja by som ho väčšinu dní najradšej prizabila. Daemon je trochu hrubý. Nevychádza dobre s... ľuďmi.“

Zasmiala som sa. „Myslíš?“

„Aj tak som rada, že som tu na teba narazila,“ zvolala a znovu zvrtila reč na iné. „Nebola som si istá, či ťa nebudem otravovať, keď sa len tak zjavím. Určite sa potrebuješ zabývať a podobne.“

„Nie, neotravuješ ma.“ Pokúšala som sa sústrediť na rozhovor. Preskakovala z témy na tému, akoby nutne potrebovala liek na upokojenie.

„Mala si ma vidieť, keď mi Daemon oznámil, že si naša rovesníčka. Takmer som bežala domov ho vystíkať.“ Bolo vi-

dieť, že sa naozaj teší. „Keby som vedela, že bude k tebe odporný, radšej by som mu jednu vrazila.“

„Viem si predstaviť,“ uškrnula som sa. „Aj ja som mala chuť mu jednu zavesiť.“

„No tak si predstav, že si jediné dievča v okolí a väčšinu času tráviš so svojim protivným bratom.“ Pozrela ponad plece a na čele sa jej zjavili vrásky.

Pozrela som tým istým smerom. Tentoraz držal chlapec v oboch rukách mlieko, čo mi pripomenulo, že ho nemáme doma.

„Hneď som späť.“ Vrátila som sa k oddeleniu s chladenými potravinami.

Konečne sa za rohom zjavila chlapcova mama: „Timothy Roberts, okamžite to vráť naspäť! Čo si...?“

Chlapčisko vyplazilo jazyk. Motat' sa okolo detí je asi najlepšia antikoncepcia. Niežeby som nejakú potrebovala. Niesla som mlieko k miestu, kde stála Dee a hľadala na podlahu. Prstami obkružila rukoväť nákupného vozíka a tisla tak, až kým jej nezbeleli hánky.

„Timothy, ihneď pod' ku mne!“ Mama schmatla jeho buclatú ruku. Z dokonalého drdolu sa jej uvoľnili pramienky vlasov. „Čo som ti povedala?“ zasyčala. „Nechod' *k nim*.“

K nim? Čakala som, že uvidím niekoho iného. Namiesto toho tam bola Dee a... ja. Zmätene som pozrela na ženu. Šokovalo ma, že som v jej očiach zazrela znechutenie. Čistý odpor a niekde v pozadí, podľa toho, ako stlačila pery, aby sa jej nechveli, som si všimla i strach.

Hľadela priamo na Dee.

Potom zdvihla zviňajúce sa dieťa do náručia, ponáhľala sa preč a nechala svoj košík medzi regálmi.

Otočila som sa k Dee. „Čo to malo znamenať?“ Dee sa nútene usmiala. „Malé mesto. Žijú tu čudní ľudia. Veľmi si ich nevšímaj. Každopádne, musíš byť znudená z toľkého vybalovania a potom ešte tie nákupy... To sú asi dve najotravnnejšie

činnosti na svete. Peklo musí pozostávať presne z týchto dvoch vecí. Len si predstav večnosť strávenú vybaľovaním škatúl a nakupovaním jedla!“

Kým sme naše košíky po okraj naplnili, nemohla som si pomôcť, musela som sa ustavične usmievat'. Mala som čo robiť, aby som držala krok s jej ustavičným štebotaním. Za normálnych okolností by ma niekto taký odrovnal do piatich sekúnd, ale nadšenie v jej očiach a spôsob, akým sa vznášala na podpätkoch, boli akési nákazlivé.

„Máš ešte niečo na zozname?“ opýtala sa. „Ja už mám viac-menej všetko. Pôvodne som sem prišla za tebou, no mraziace boxy so zmrzlinou ma celkom opantali. Sú ako magnet.“

Zasmiala som sa a pozrela na svoj plný košík. „Hej. Aspoň dúfam.“

„Tak poďme k pokladni.“

Kým sme čakali, Dee naďalej rapotala a ten čudný incident mi úplne vyšumel z hlavy. Dee vykladala, že Petersburg potrebuje ďalší obchod, pretože v tomto nemajú bio potraviny a Daemon si želal na večeru bio kurča. Po chvíli som sa už nemusela snažiť držať s ňou krok, začínala som byť uvoľnená. Nebola divoká, len... *akčná*. Dúfam, že sa od nej niečo priučím.

Rad pred pokladnicami sa posúval rýchlejšie ako vo väčších mestách. Keď sme sa dostali von, zastala vedľa nového Volkswagenu a odomkla kufor.

„Pekné auto,“ okomentovala som to. Očividne majú prachy alebo má Dee brigádu.

„Zbožňujem ho,“ potľapkala auto po zadnom nárazníku. „Je to moje zlatíčko.“

Strčila som nákup dozadu na sedadlá svojho sedanu.

„Katy?“

„Áno?“ Krútila som kľúčikmi okolo prsta s nádejou, že aj keď má brata kreténa, bude so mnou chcieť ísť neskôr von. Netušila som, ako dlho bude mama spať.